

Flygtningenævnet stadfæstede i marts 2023 Udlændingestyrelsens afgørelse om overførsel til Belgien i medfør af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen vedrørende en mand, der har indgivet en ansøgning om asyl i Kroatien. Flygtningenævnet forudsatte imidlertid, at Hjemrejsestyrelsen forud for en overførsel af klageren til Kroatien indhenter en garanti fra de kroatiske myndigheder om, at klagerens sag tages under realitetsbehandling i Kroatien i overensstemmelse med landets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, såfremt en overførsel fra Kroatien til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen ikke finder sted. Sagen blev behandlet på af et samlet nævn på skriftligt grundlag.

Klagerens advokat henviste som begrundelse for, at klagerens sag skulle behandles i Danmark, blandt andet til de generelle forhold for asylansøgere i Kroatien. Efter en gennemgang af sagen udtalte Flygtningenævnet blandt andet:

”Det fremgår af udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., at påberåber en udlænding sig at være omfattet af § 7, træffer Udlændingestyrelsen snarest muligt afgørelse om afvisning eller overførsel efter reglerne i kapitel 5 a. Det fremgår videre af kapitel 5 a, herunder § 29 a, stk. 1, at en udlænding kan afvises eller overføres til en anden medlemsstat efter reglerne i Dublinforordningen.

I den foreliggende sag har Flygtningenævnet lagt til grund, at klageren [i sommeren] 2022 har søgt om international beskyttelse i Kroatien og herefter udrejst af Kroatien, inden hans asylsag var færdigbehandlet. Det følger herefter af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at Kroatien som det første land, hvor der blev indgivet ansøgning om international beskyttelse, som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig.

Klageren har gjort gældende, at hans asylsag skal behandles i Danmark, idet han ikke har søgt om asyl i Kroatien, og idet Udlændingestyrelsen retmæssigt burde have anmodet Bulgarien i stedet for Kroatien om at overtage klageren, da klageren indrejste i medlemsstaternes område med et bulgarsk visum.

Klageren har videre gjort gældende, at hans asylsag bør behandles i Danmark under henvisning til de generelle forhold for asylansøgere i Kroatien.

Det forhold, at klageren har oplyst, at han ikke har indgivet en ansøgning om asyl i Kroatien, kan ikke føre til, at hans asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet har herved lagt vægt på, at det fremgår af Eurodac-systemet, at klageren [i sommeren] 2022 fik optaget fingeraftryk og blev registreret som asylansøger i Kroatien. Flygtningenævnet har videre lagt vægt på, at det fremgår af de kroatiske myndigheders accept af [sommeren] 2022, at klageren [i sommeren] 2022 udtrykte hensigt om at søge om asyl, men at han forsvandt, inden der blev indgivet en formel asylansøgning. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at klageren har søgt om asyl i Kroatien, uanset at der ikke blev indgivet en formel ansøgning. Endelig har Flygtningenævnet lagt vægt på, at det fremgår af sagen, at klageren i Kroatien fik optaget fingeraftryk og boede på et kroatisk asylcenter i omtrent én uge, inden han udrejste af landet. Flygtningenævnet finder således, at det må lægges til grund, at klageren har søgt om asyl i Kroatien, uanset at der ikke blev indgivet en formel ansøgning.

Det anførte om, at Udlændingestyrelsen retmæssigt burde have anmodet Bulgarien om at overtage klageren, kan heller ikke føre til, at klagerens asylsag skal behandles i Danmark. Flygtningenævnet bemærker hertil, at det følger af Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at Kroatien som det første land, hvor der blev indgivet ansøgning om international beskyttelse, som udgangspunkt er forpligtet til at tilbagetage klageren med henblik på at afgøre, hvilken medlemsstat der er ansvarlig. Det er

herefter Kroatien, der vil skulle afgøre, om Bulgarien skal overtage klageren. Som anført ovenfor accepterede Kroatien også med henvisning til Dublinforordningens artikel 20, stk. 5, at tilbagetage klageren. Det forhold, at Udlændingestyrelsen ikke har oplyst de kroatisk myndigheder om, hvad klageren har oplyst til styrelsen om at han angiveligt er indrejst i medlemsstaternes område gennem et bulgarsk visum, kan ikke føre til en ændret vurdering. Heller ikke det forhold, at en eventuel frist for overførsel fra Kroatien til Bulgarien er overskredet, kan føre til en ændret vurdering heraf.

For så vidt angår modtageforholdene for asylansøgere i Kroatien finder Flygtningenævnet, at der ikke er grunde til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i modtageforholdene i Kroatien, at en overførsel af klageren vil medføre en risiko for umenneskelig og nedværdigende behandling som defineret i EU-chartrets artikel 4. Flygtningenævnet skal i den forbindelse henvise til AIDA's "Country Report: Croatia, 2021 Update", udgivet i april 2022, side 79-102, som indeholder en beskrivelse af modtageforholdene i Kroatien. Af side 52 fremgår videre, at Dublin-returnees ikke oplever udfordringer ved adgangen til modtagecentre, når disse ikke tidligere har fået afslag på asyl i Kroatien.

For så vidt angår asylproceduren i Kroatien bemærker Flygtningenævnet, at denne ifølge de baggrundsoplysninger, som nævnet er i besiddelse af, er behæftet med visse mangler.

Dette er navnlig kommet til udtryk i forbindelse med, at Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i de seneste par år har truffet afgørelse i flere sager vedrørende Kroatiens praksis om at nægte adgang til asylproceduren gennem anvendelsen af push-back ved landets grænser samt myndighedernes brug af uforholdsmæssig magtanvendelse ved grænsen, herunder i dom af 18. november 2021 i sagen M.H. mfl. mod Kroatien (sagsnr. 15670/18 og 43115/18). Flygtningenævnet bemærker videre, at der fortsat verserer en række sager ved menneskerettighedsdomstolen, herunder S.B. mfl. mod Kroatien (sagsnr. 18810/19).

Af de foreliggende baggrundsoplysninger kan der henvises til AIDA's rapport, hvoraf blandt andet fremgår på side 24-25:

*“According to the Danish Refugee Council (DRC), 9,114 persons have been pushed back from Croatia to Bosnia and Herzegovina (BiH) in 2021, including vulnerable categories (UASC, families with children, women) out of which a significant number of individuals were subject to chain refoulement. [...]*

*The Ombudsperson for Children reported that 256 children were pushed back in 2021 according to data provided by the Border Violence Monitoring Network's. [...] Families with children and unaccompanied children were returned without conducting an individual procedure, thus denying them the right to international protection, even though persons expressed their intention to seek asylum.*

*The Centre for Peace Studies (CPS) also reported that push backs practices and denying access to asylum continued in 2021. 48 CPS reported that the practice of denying access to the asylum system and illegal expulsion along with the frequent use of violence are the most problematic aspects in relation to access to the international protection system. [...]*”

Flygtningenævnet bemærker desuden, at klageren for sin advokat har forklaret, at han kort efter at have krydset grænsen fra Bosnien-Herzegovina til Kroatien blev stoppet af en politibil, hvorefter han blev kørt tilbage til grænsen til Bosnien-Herzegovina.

Flygtningenævnet lægger til grund, at klageren blev udsat for push-back fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina, ligesom nævnet lægger til grund, at asylansøgere, der indrejser fra Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande til Kroatien med henblik på at søge asyl i et vist omfang oplever problemer med at få adgang til landets asylprocedure.

Spørgsmålet er herefter, om de samme forhold gør sig gældende for Dublin-returnees, herunder om klageren ved en overførsel fra Danmark til Kroatien som Dublin-returnee vil have adgang til en reel asylsagsbehandling.

Af DRC Dansk Flygtningehjælps rapport ”Temarapport: Kroatien – Modtageforhold for Dublin-returnees”, udgivet i januar 2022, fremgår på side 4:

*”CPS [Centre for Peace Studies] oplyser, at der har været rapporteret om, at nogle ansøgere, der er blevet Dublin-overført til Kroatien, har oplevet push-back til Bosnien-Herzegovina, selvom de ikke tidligere har haft et ophold der. CPS oplyser yderligere, at det er sikrest at informere en NGO i Kroatien om en kommende overførsel, således at denne kan monitorere, at vedkommende faktisk forbliver i Kroatien. CPS tilføjer, at situationen med push-backs er blevet bedre efter Lighthouse Reports i oktober 2021 udgav artikler om situationen i Kroatien. Det har i forbindelse med udarbejdelsen af denne rapport ikke været muligt at få disse oplysninger om push-backs af Dublin-returnees bekræftet fra andre kilder.”*

Det fremgår endvidere af Swiss Refugee Councils tysksprogede rapport ”Polizeigewalt in Bulgarien und Kroatien: Konsequenzen für Dublin-Überstellungen”, udgivet den 13. september 2022, at det ikke kan udelukkes, at Dublin-returnees, ligesom asylansøgere, der indrejser i Kroatien fra tredjelande, vil blive udsat for vold og push-back i strid med EMRK artikel 3. Flygtningehjælpen har i rapporten på baggrund heraf anmodet EU’s medlemsstater om at suspendere overførslen af asylansøgere til Kroatien.

Det fremgår imidlertid af AIDA’s rapport på side 52:

*”Applicants who are returned from other Member States in principle do not face any obstacles to access the procedure for granting international protection in Croatia. However, those who had left Croatia before the end of procedure and therefore had their case suspended, have to re-apply for international procedure (if they wish) once they return to Croatia, and thereby re-enter their initial procedure, in line with Article 18(2) of the Dublin III Regulation.”*

Af DRC Dansk Flygtningehjælps rapport fremgår endvidere, at det kroatiske indenrigsministerium har oplyst, at Dublin-returnees ikke har problemer med adgang til asylsystemet eller modtageforhold.

Flygtningenævnet bemærker derudover, at det af Freedom House’s rapport ”Freedom in the World 2023” udgivet i marts 2023, fremgår, at push-back sker i mindre omfang end tidligere. Videre bemærker Flygtningenævnet, at det ifølge DRC Dansk Flygtningehjælp udelukkende har været muligt at få oplysninger om push-backs af Dublin-returnees bekræftet af én kilde, jf. ovenfor.

Kroatien har tiltrådt Flygtningekonventionen, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og EU’s charter om grundlæggelse rettigheder. Dublinforordningen er baseret på princippet om gensidig tillid mellem medlemsstaterne, og der gælder således en formodning for, at behandlingen af ansøgere

om en sådan beskyttelse i hver enkelt medlemsstat er i overensstemmelse med kravene i de nævnte internationale konventioner.

Uanset de foreliggende oplysninger om push-back fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande finder Flygtningenævnet ikke, at der er grund til at antage, at der er sådanne generelle systemfejl i asylproceduren i Kroatien, at det kan begrunde, at der generelt ikke kan ske overførsler af personer, der har søgt og er blevet registreret som asylansøgere i Kroatien, og som bliver overført i henhold til Dublinforordningen. I forhold til den konkrete sag bemærkes også, at klageren som anført ovenfor [i sommeren] 2022 blev registreret som asylansøger og fik adgang til blandt andet indkvartering, ligesom det efter klagerens forklaring under oplysnings- og motivsamtalen også må lægges til grund, at han tre gange blev indkaldt til en asylsamtale. Kroatien har som nævnt også accepteret at tage klageren tilbage.

Flygtningenævnet finder således ikke, at de generelle forhold og levevilkår for asylansøgere i Kroatien er af en sådan karakter, at Danmark er afskåret fra at overføre klageren til Kroatien, jf. forordningens artikel 3, stk. 2, 2. led.

Herefter, og da der heller ikke foreligger sådanne særlige hensyn, herunder af humanitær karakter, at asylansøgningen bør behandles i Danmark, jf. Dublinforordningens artikel 17, finder Flygtningenævnet efter en gennemgang af sagen ikke grundlag for at omgøre Udlændingestyrelsens afgørelse, jf. udlændingelovens § 48 a, stk. 1, 1. pkt., jf. § 29 a, stk. 1, jf. Dublinforordningen.

Efter de foreliggende oplysninger om, at der i et vist omfang sker push-backs fra Kroatien til Bosnien-Herzegovina og andre tredjelande, og at det efter baggrundsoplysningerne ikke fuldstændig kan udelukkes, at det også gælder Dublin-returnees, forudsætter Flygtningenævnet imidlertid, at Hjemrejsestyrelsen forud for en overførsel af klageren til Kroatien indhenter en garanti fra de kroatiske myndigheder om, at klagerens sag tages under realitetsbehandling i Kroatien i overensstemmelse med dets EU-retlige og øvrige internationale forpligtelser, såfremt en overførsel fra Kroatien til en anden medlemsstat i medfør af Dublinforordningen ikke finder sted.

Endelig forudsætter Flygtningenævnet, at en overførsel af klageren foranstattes sammen med en overførsel af hans mor samt mindreårige søster, hvis sag er sambehandlet med denne, under hensyntagen til familiens enhed, såfremt parterne ikke udtrykker ønske om andet.”